

Sygn. akt I Cz. 306/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Mieczysław Osucha

Sędziowie: SO Ewa Domańska SR del. Szymon Rożek /spraw./

Protokolant: st. sekr. sąd. Barbara Śledź

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2013r. w Tarnobrzegu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi **P. G.**

z udziałem **Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

na czynności A. J. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mielcu polegającą na zajęciu wierzytelności skarżącego z tytułu zwrotu nadpłaty w podatku dochodowym za rok 2012 r. w sprawie o sygn. Kms.292/10

na skutek zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 10 czerwca 2013 r. , sygn. akt I.Co.420/13

postanawia:

odrzucić zażalenie.

Sygn. akt I Cz 306/13

UZASADNIENIE

postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 20.08.2013 r.

Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2013 r. w sprawie I Co 420/13 Sąd Rejonowy w Mielcu oddalił skargę dłużnika P. G. na czynność komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mielcu A. J. w sprawie K. 292/10 – zajęcie wierzytelności z tytułu nadpłaty podatku dochodowego za rok 2012.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł dłużnik.

Sąd zważył, co następuje.

Zażalenie podlega odrzuceniu.

Zażalenie na postanowienie Sądu wydane po rozpoznaniu skargi na czynność komornika przysługuje w przypadkach wskazanych w ustawie. (art. 767⁴kpc). Oznacza to, że postanowienie wydane na skutek merytorycznego rozpoznania skargi na czynność komornika będzie podlegało zaskarżeniu, jeżeli wynika to z przepisu szczególnego, odnoszącego się do konkretnego typu zaskarżonej czynności (np. art. 839 kpc, 828 kpc), bądź też, gdy zaskarżalność wynikać będzie z przepisu ogólnego, tj. stosowanego odpowiednio (art. 13§2 kpc) przepisu art. 394§ 1 kpc.

Brak jest przepisu szczególnego, który przewidywałby zaskarżalność postanowienia wydanego po rozpoznaniu skargi na czynność komornika polegającą na zajęciu wierzytelności. Ewentualnej podstawy zaskarżenia należy więc szukać w

art. 394 § 1 kpc. Opisywane postanowienie komornika nie mieści się w żadnej z kategorii rozstrzygnięć wymienionych w art. 394 §1 pkt 1- 12 kpc, stąd zaskarżenie należałoby uznać za dopuszczalne w wypadku stwierdzenia, że rozstrzygnięcie to należyć będzie do postanowień kończących postępowanie w sprawie. W postanowieniu z dnia 12.11.1997 r. (III CZP 55/97 Lex nr 32281) Sąd Najwyższy wskazał, że w postępowaniu egzekucyjnym za kończące postępowanie w sprawie należy uznać takie orzeczenia, które kończą samodzielną część tego postępowania. Z kolei w uchwale Sadu Najwyższego z dnia 6.11.2008 r. (III CZP 106/08 OSNC 2009/10/134) stwierdzono, iż postanowieniem kończącym jest to, po wydaniu którego przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują dalszego etapu.

Postanowienie o dokonaniu zajęcia nie ma takiego charakteru, ponieważ stanowi ono z reguły dopiero otwarcie pewnego etapu postępowania. Wątpliwość w sprawie niniejszej wynikać może z faktu, iż odniesieniu do egzekucji wierzytelności zajęcie jest zasadniczą częścią egzekucji, niekiedy jedyną czynnością dokonaną w ramach tego sposobu egzekucji. Przepisy kodeksu cywilnego przewidują jednak możliwość dokonania szeregu dalszych czynności egzekucyjnych (art. 897-908), w tym ustanowienie zarządcy (art.908 kpc) oraz sprzedaż zajętej wierzytelności (art. 904¹ kpc). Nie można więc uznać, że zajęcie wierzytelności kończy egzekucję w zakresie egzekucji z wierzytelności. Tym samym, postanowienie komornika o zajęciu wierzytelności oraz postanowienie Sądu zapadłe w wyniku rozpoznania skargi na takie zajęcie, nie kończą ani egzekucji w całości, ani samodzielnego etapu tej egzekucji.

W tych warunkach zażalenie dłużnika ocenić należy jako niedopuszczalne, co skutkowało odrzuceniem tego zażalenia na podstawie art. 373 kpc w zw. z art. 397§ 2 kpc.

Zarządzenie:

1. (...)

• (...)

• (...)

2. (...)